Raad van State

200707217/1.
Datum uitspraak: 22 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/58364 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 13 september 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 31 oktober 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aan , (hierna: de vreemdeling) verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 september 2007, verzonden op 19 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

2.1.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 maart 2002 in zaak nr. 200105914/1; AB 2002, 132 en 20 februari 2004 in zaak nr. 200307371/1; JV 2004/172) moet er van worden uitgegaan dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op verlening van een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000. Nu de grond voor verlening van de verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te ontvallen, heeft de minister alsnog een oordeel gegeven over de vraag, of de vreemdeling voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000 in aanmerking komt.

2.2. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.2.1. Bij de beoordeling door de minister van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de asielzoeker aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De asielzoeker is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven.

2.2.2. Om de asielzoeker, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, pleegt de staatssecretaris blijkens het gestelde in paragraaf C1/1.2 en de paragrafen C1/3.2.2 en C1/3.2.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000, (hierna: de Vc 2000), zoals deze luidden ten tijde hier van belang, het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden voordoet die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker.

2.2.3. Wordt aan dat laatste vereiste niet voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.3. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat - samengevat weergegeven - het besluit van 31 oktober 2006 ondeugdelijk is gemotiveerd, aangezien uit paragraaf C1/3.2.3 van de Vc 2000, ten tijde hier van belang, volgt dat de vraag of van het asielrelaas positieve overtuigingskracht uitgaat slechts betrekking heeft op de beoordeling van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten en niet op de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer te wachten staat,

terwijl de minister dit laatste wel bij die vraag heeft betrokken. Volgens de staatssecretaris behoort bij de beoordeling van de vraag of van het asielrelaas positieve overtuigingskracht uitgaat niet alleen de beoordeling van de feiten, maar ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de vermoedens.

2.3.1. De vreemdeling heeft aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij uit Irak is gevlucht, omdat hij vreest te worden vervolgd door terroristen. Volgens zijn relaas is hem op 26 oktober 2005 door een klant gevraagd zowel het chassis- als het motornummer van de auto van de klant te vervangen. De vreemdeling heeft geweigerd dat te doen zonder toestemming van de verkeerspolitie, waarop de klant de volgende dag, toen de vreemdeling nog niet op het werk was, terugkwam met een paar gewapende mensen bij zich. Voorts had de klant voor 26 oktober 2005 al tegen hem gezegd dat hij een goed moslim moest worden. Gelet hierop is de vreemdeling ervan overtuigd dat de klant een terrorist is en hem wil doden vanwege voormelde weigering.

2.3.2. Zoals uit de uitspraak van de Afdeling van 24 augustus 2005 in zaak nr. 200504127/1 (ter voorlichting van partijen aangehecht) volgt, heeft de minister, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de beoordeling van het realiteitsgehalte van voormelde door de vreemdeling aan de feiten ontleende vermoedens terecht betrokken bij de boordeling van de vraag of van het asielrelaas positieve overtuigingskracht uitgaat.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het bij de rechtbank bestreden besluit van 31 oktober 2006 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden.

2.4.1. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de minister zijn asielrelaas ten onrechte ongeloofwaardig heeft geacht. Hiertoe betoogt hij dat hem niet kan worden aangerekend dat hij niet kan aantonen dat de in 2.3.1. genoemde klant van wie hij stelt dat die terrorist is, dat ook daadwerkelijk is, omdat niet valt in te zien hoe hij dat zou moeten aantonen.

Deze beroepsgrond faalt. De minister heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat de vreemdeling op geen enkele wijze heeft kunnen aangeven en/of concretiseren waarop hij zijn vermoeden, dat die klant een terrorist is, heeft gebaseerd. Van een vreemdeling mag worden verwacht dat hij de door hem aan de door hem gestelde feiten ontleende vermoedens concretiseert en onderbouwt. De stelling van de vreemdeling dat hij niet inziet hoe hij dat zou moeten doen, maakt dat niet anders.

2.4.2. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, onverbrekelijk

samenhangen met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.4.3. De Afdeling zal het beroep tegen het besluit van 31 oktober 2006 ongegrond verklaren.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;
II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 13 september 2007 in zaak nr. 06/58364;
III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

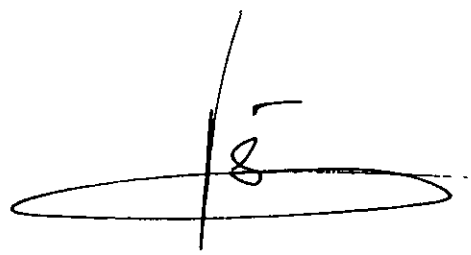
w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 januari 2008

91-534.
Verzonden: 22 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 06 / 58364

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 13 september 2007

in de zaak van:

geboren op van Iraakse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. J. Singh, advocaat te Hoofddorp,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. W.A. Kleingeld, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft op 14 januari 2006 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, welke aanvraag bij besluit van 19 januari 2006 is ingewilligd.

1.2 Bij besluit van 31 oktober 2006 heeft verweerder de verleende verblijfsvergunning ingetrokken. Eiser heeft tegen dit besluit op 28 november 2006 beroep ingesteld.

1.3 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 24 mei 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

2.2 Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag van 14 januari 2006 het volgende aangevoerd. Eiser is Koerd en afkomstig uit Centraal-Irak. Hij was automonteur en had een eigen garage. Op 26 oktober 2005 kwam een vaste klant met het verzoek om het chassisnummer van zijn auto te laten veranderen. Eiser gaf aan dat dat verboden was en

hij dat niet kon doen. Eiser dacht dat zijn klant de auto misschien wilde gebruiken voor een terroristische aanslag en daaraan wilde hij niet meewerken. De klant was erg boos en vertrok. De volgende dag ging eiser om ongeveer 9 uur naar zijn werkplaats. Daar hoorde hij van zijn personeel dat er een man met twee of drie andere personen langs was geweest en dat zij gewapend waren. Zij vroegen naar eiser. De werknemers van eiser zeiden dat deze personen gevaarlijk leken. Eiser wist daarop genoeg, omdat de klant van de dag daarvoor een islamitisch persoon is, die voor Al Qaida werkt, voor Zarqawi, het hoofd van de terroristen. Eiser heeft contact gezocht met een andere klant van hem, die reisagent is. Hij heeft hem het verhaal verteld. Daarop deelde de reisagent hem mee dat het beter was het land te verlaten. Eiser stemde hiermee in en kon de volgende dag al vertrekken.

2.3 Met zijn besluit van 19 januari 2006 heeft verweerder de aanvraag van verzoeker ingewilligd en aan verzoeker een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vreemdelingenwet 2000 (Vw).

2.4 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, voor zover hier van belang en samengevat, op de volgende standpunten gesteld. De grond voor verlening van de verblijfsvergunning is komen te vervallen, nu het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Centraal-Irak per 23 januari 2006 is beëindigd. Ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd bestond er geen andere grond voor verlening, omdat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. Verweerders conclusie dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is, is gebaseerd op zijn standpunt dat eiser verwijtbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute en het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht heeft. Eiser heeft zijn eigen vermoedens en hetgeen hij van derden heeft vernomen niet onderbouwd of geconcretiseerd. Eiser heeft zelf de conclusie getrokken dat zijn klant lid was van Al Qaida of Al-Islam en met de auto een aanslag wilde plegen. Ook beoordeeld naar de situatie ten tijde van het bestreden besluit is er geen grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.5 Eiser heeft hiertegen in beroep, verkort weergegeven, het volgende aangevoerd. De grond voor verlening van de verblijfsvergunning is niet komen te vervallen, aangezien verweerder het beleid van categoriale bescherming op basis waarvan eiser de vergunning is verleend niet had mogen beëindigen. Eiser komt op grond van zijn individuele asielrelaas in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Het ontbreken van identiteitsdocumenten en papieren ter staving van zijn reisroute kan eiser niet worden toegerekend. Het asielrelaas is ten onrechte als ongeloofwaardig bestempeld. Eiser heeft bij terugkeer te vrezen voor een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), waartegen de Iraakse overheid niet in staat zal zijn bescherming te bieden.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.6 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.7 Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw -voor zover hier van toepassing- kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden ingetrokken indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

2.8 De rechtbank ziet zich allereerst gesteld voor de vraag of verweerder de aan eiser op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw verleende verblijfsvergunning op goede gronden heeft ingetrokken. Naar het oordeel van de rechtbank dient deze vraag bevestigend te worden beantwoord. Hiertoe is het volgende redengevend.

2.9 Bij brief van 23 januari 2006 heeft verweerder de voorzitter van de Tweede Kamer bericht dat het Kabinet heeft besloten het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Centraal-Irak te beëindigen. Daarmee is de grondslag voor de aan eiser bij verleende verblijfsvergunning komen te vervallen.

2.10 Ter onderbouwing van zijn standpunt dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Centraal-Irak te beëindigen heeft eiser in de zienswijze verwezen naar het algemene ambtsbericht van de ministerie van Buitenlandse Zaken van 27 april 2006, waaruit blijkt dat de UNHCR zich verzet tegen gedwongen terugkeer naar Irak. Verweerder heeft in reactie hierop in het besluit gewezen op de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 3 juli 2006 (geregistreerd onder nummers 200602792/1 en 200602864/1) en van 14 september 2006 (geregistreerd onder nummer 200606131/1), waarin is overwogen dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten om het categoriaal beschermingsbeleid te beëindigen en in het voormelde algemene ambtsbericht van april 2006 geen aanleiding heeft hoeven zien om dat niet te doen. Eiser heeft hiertegen in beroep niets aangevoerd.

2.11 In beroep heeft eiser ter onderbouwing van zijn voormelde standpunt nog verwezen naar de in de nacht van 20 december op 21 december 2006 aangenomen motie van het Kamerlid De Wit. Dat bij die motie door de Tweede Kamer is gevraagd om herinvoering van het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Centraal-Irak, hetgeen nadien ook is gebeurd, kan niet leiden tot het oordeel dat verweerder ook ten tijde van het bestreden besluit dat beleid diende te voeren.

2.12 Vervolgens dient te worden beoordeeld of verweerder terecht heeft besloten om eiser niet op één van de andere gronden als vermeld in artikel 29, eerste lid, Vw een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

2.13 Ingevolge artikel 31 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Bij de beoordeling worden de in artikel 31, tweede lid, Vw bedoelde omstandigheden betrokken.

2.14 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f., Vw wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.15 In hoofdstuk C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) is neergelegd dat een vreemdeling zijn documenten zorgvuldig hoort te bewaren. Als in Nederland, of in een ander land waar de vreemdeling reeds veilig was, de documenten zijn zoekgeraakt of weggemaakt, is dit in beginsel toerekenbaar aan de vreemdeling. Indien hij verklaart dat de documenten zijn afgegeven aan de reisagent, geldt het volgende. Het uitgangspunt is dat de situatie waarin een vreemdeling zijn documenten aan de reisagent heeft afgestaan aan hem is toe te rekenen. Hij is in het algemeen op het moment dat de papieren aan de reisagent worden meegegeven reeds in een land waar bescherming van de betreffende autoriteiten kan worden ingeroepen. Op dat moment kan van de vreemdeling worden verwacht dat hij direct die bescherming inroept en dat hij zich met alle beschikbare documenten bij de autoriteiten legitimeert en met alle beschikbare documenten zijn relaas onderbouwt. Daarin heeft de vreemdeling een eigen verantwoordelijkheid. Wanneer de vreemdeling aannemelijk maakt dat de papieren onder dwang aan de reisagent zijn afgegeven en hij ook op alle andere elementen van de beoordeling van de asielaanvraag volledig meewerkt en geloofwaardig is, is het ontbreken van documenten niet aan hem toe te rekenen.

2.16 Niet is in geschil dat eiser geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute. Eiser heeft zich echter op het standpunt gesteld dat deze omstandigheid hem niet kan worden aangerekend, omdat hij zijn originele identiteitsdocumenten aan de reisagent heeft moeten afstaan en omdat hij zich niet realiseerde dat hij zijn reisbescheiden diende te bewaren.

2.17 Naar het oordeel van de rechtbank is in het onderhavige geval niet gebleken dat eiser onder dwang zijn documenten heeft afgegeven aan de reisagent. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen concluderen dat uit de verklaringen van eiser valt af te leiden dat hij zich weliswaar in een afhankelijke positie bevond ten opzichte van de reisagent, maar dat zulks onvoldoende is om aan te nemen dat hij onder dwang heeft gehandeld. Verweerder heeft daarbij gewicht mogen toekennen aan eisers verklaring dat hij niet fysiek is bedreigd. Nu eiser op dit punt overigens geen gronden heeft aangevoerd, is er geen grond voor het oordeel dat eiser aannemelijk heeft gemaakt dat niet aan hem is toe te rekenen dat hij bij zijn aanvraag geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute. Verweerder heeft deze omstandigheid bij het onderzoek naar de aanvraag van eiser kunnen betrekken.

2.18 Verweerder heeft in C1/3.2.1 en C1/3.2.3 Vc, zoals gold ten tijde van het bestreden besluit, beleidsregels neergelegd over zijn beoordeling van de geloofwaardigheid van verklaringen van asielzoekers. Hierin heeft is het volgende toetsingskader opgenomen: Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas van de vreemdeling kunnen de volgende elementen een rol spelen:
- de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door in het relaas naar voren gebrachte feiten;
- de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling staat te wachten; en
- de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling weergegeven verklaringen van derden, welke derden veelal niet als objectieve bron kunnen worden aangemerkt.

Voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas is van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een van de omstandigheden als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw. Indien zulks niet aan de orde is, wordt het relaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Indien wel sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw mogen in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Kortom, van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.19 Uit de voormelde beleidsregels blijkt en door verweerders gemachtigde is ter zitting bevestigd dat de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van een asielrelaas ziet op de verklaringen van de vreemdeling over wat hem is overkomen en de vaststelling van de feiten. Blijkens het bestreden besluit is het oordeel van verweerder dat het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht heeft niet gebaseerd op hetgeen eiser heeft verklaard dat hem is overkomen en de vaststelling van de feiten, maar op het oordeel van verweerder over het realiteitsgehalte van de door eiser aan die feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat. Daarmee heeft verweerder, gelet op de in C1/3.2.3 Vc vermelde maatstaf, niet deugdelijk gemotiveerd zijn standpunt dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en om die reden ongeloofwaardig is. Een deugdelijke motivering door verweerder van zijn oordeel over de positieve overtuigingkracht van een asielrelaas acht de rechtbank te meer van belang, omdat indien wordt aangenomen dat een asielrelaas wel positieve overtuigingkracht heeft, niet duidelijk is welke invloed dan nog uitgaat van het tegenwerpen van een onder artikel 31, tweede lid, aanhef a tot en met f, Vw genoemde omstandigheid op de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.20 Nu verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is, heeft verweerder evenmin deugdelijk gemotiveerd dat eiser met ingang van de datum van de op d-grond van artikel 29, eerste lid, Vw verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking komt voor een vergunning op een andere in artikel 29, eerste lid, Vw vermelde grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.21 De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen wegens schending van artikel 3:46 Awb.

2.22 De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen.

2.23 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste en derde lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt en de Staat der Nederlanden als rechtspersoon aanwijzen die de kosten moet vergoeden. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

3. Beslissing

De rechtbank:

3.1 verklaart het beroep gegrond;

3.2 vernietigt het bestreden besluit;

3.3 draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met in achtneming van deze uitspraak;

3.4 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt de Staat der Nederlanden op € 644,- te betalen aan eiser.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M. Kos, rechter, en op 13 september 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van drs. S.R.N. Parlevliet, griffier.

afschrift verzonden op: 19 SEP. 2007

Coll:

Rechtsmiddel
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage.

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres:

Hotschipark
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag
Tel 070-779 4901
Fax 070-779 5508

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
12 OKT 2007
ZAAKNR. 200709217/1/V2
AAN:
BEHANDELD DD: PAR:

Proces	Procesvertegenwoordiging
Doorkiesnummer(s)	(070) 779 4859
Datum	12 oktober 2007
Ons kenmerk	0601.14.0002
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie alsmede verzoek om een voorlopige voorziening /

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 13 september 2007, verzonden op 19 september 2007, met kenmerk AWB 06/58364.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Staatssecretaris gehouden binnen zes weken na de datum waarop de uitspraak is verzonden – 19 september 2007 – een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Staatssecretaris zich niet met deze uitspraak kan verenigen, verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Staatssecretaris geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

mr. S.F.P. Scheers, gemachtigde

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
12 OKT. 2007
ZAAK NR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. E.T.P. Scheers
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem
van 13 september 2007
met kenmerk AWB 06/58364

Inzake:

met IND-kenmerk 0601.14.0002
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. J. Singh
advocaat te Hoofddorp

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. E. de Jong
(070) 779 48 59

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie (verder: de Staatssecretaris) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 13 september 2007, verzonden op 19 september 2007, met kenmerk AWB 06/58364 *(productie)*, in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 31 oktober 2006 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd en de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

2.1 , (verder: verweerder) heeft op 14 januari 2006 een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) ingediend.

2.2 Bij besluit van 19 januari 2006 is de aanvraag ingewilligd en is aan verweerder de gevraagde verblijfsvergunning verleend met ingang van 14 januari 2006, geldig tot 14 januari 2011.

2.3 Op 3 augustus 2006 is het voornemen van 24 juli 2006 tot intrekking van de verleende verblijfsvergunning aan verweerder bekendgemaakt door uitreiking daarvan in persoon.

2.4 Op 30 augustus 2006 heeft verweerder zijn zienswijze op het voornemen van 24 juli 2006 bekendgemaakt.

2.5 Op 25 oktober 2006 is verweerder gehoord. Van dit gehoor is een verslag gemaakt.

2.6 Bij besluit van 31 oktober 2006 is de aan verweerder verleende verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw ingetrokken.

2.7 Verweerder heeft op 28 november 2006 beroep ingesteld tegen het besluit van 31 oktober 2006.

2.8 Bij de thans bestreden uitspraak (AWB 06/58364) heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 31 oktober 2006 vernietigd en bepaald dat binnen een termijn van zes weken opnieuw beslist dient te worden op de aanvraag met inachtneming van hetgeen is overwogen in de uitspraak.

3. Standpunt van de Staatssecretaris van Justitie

3.1 Waar hierna de Staatssecretaris wordt genoemd, worden daaronder in voorkomende gevallen mede begrepen eerdere bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.

3.2 De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 31 oktober 2006 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.

3.3 De Staatssecretaris heeft één grief tegen de uitspraak.

Grief

3.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.19 van de bestreden uitspraak:

> "Uit de voormelde beleidsregels blijkt en door verweerders gemachtigde is ter zitting bevestigd dat de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van een asielrelaas niet op de verklaringen van de vreemdeling over wat hem is overkomen en de vaststelling van de feiten, (...). Daarmee heeft verweerder, gelet op de in C1/3.2.3 Vc vermelde maatstaf, niet deugdelijk gemotiveerd zijn standpunt dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en om die reden ongeloofwaardig is. (..)."

3.5 Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.20 tot en met 2.23 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting op de grief

3.6 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de Staatssecretaris aannemelijk te maken.

3.7 Veelal is een asielzoeker niet in staat en kan redelijkerwijs ook niet van hem worden gevergd zijn relaas met afdoende bewijsmateriaal te staven. Om die asielzoeker tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, pleegt de Staatssecretaris blijkens het gestelde in paragrafen C14/3.1, 3.2 en 3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc) het relaas en de daarin gestelde feiten en omstandigheden voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Voor die tegemoetkoming is vereist dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker, voordoet. Wordt aan dat laatste vereiste niet voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 Vw, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan. Blijkens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (o.a. de uitspraak van 11 februari 2005, nr. 200407775/1, JV 2005/152) valt onder de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de aan de vrees ten grondslag liggende vermoedens.

3.8 In de thans door de Staatssecretaris bestreden rechtsoverweging 2.19 van de uitspraak van 13 september 2007 heeft de rechtbank overwogen dat uit de beleidsregels zoals die golden ten tijde van het besluit van 31 oktober 2006 – de rechtbank doelt hier op de paragrafen C1/3.2.1 en C1/3.2.3 Vc (thans C14/3.1 en C14/3.3 Vc) – blijkt dat de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van een asielrelaas ziet op de verklaringen van de vreemdeling over wat hem is overkomen en de vaststelling van de feiten. De rechtbank heeft tevens overwogen dat verweerders gemachtigde dit ter zitting heeft bevestigd. Vervolgens overweegt de rechtbank dat het bestreden besluit ondeugdelijk is gemotiveerd, omdat daarin de Staatssecretaris de conclusie dat het relaas positieve overtuigingskracht ontbeert niet heeft gebaseerd op het oordeel omtrent de gestelde feiten, maar op het oordeel over het realiteitsgehalte van de aan de feiten ontleende vermoedens.

3.9 In het door de rechtbank aangehaalde en onder C1/3.2.3 Vc (thans C14/3.3 Vc) neergelegde beleid is opgenomen dat "indien wel sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw mogen in het relaas *ook* (door de Staatssecretaris hier cursief weergegeven) geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Kortom, van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan". Met de overweging dat de beoordeling van het relaas op positieve overtuigingskracht ziet op de vaststelling van de feiten, heeft de rechtbank miskend dat het relaas voor de benodigde positieve overtuigingskracht *ook* geloofwaardig dient te zijn. Hierbij is het vaste jurisprudentie dat bij de beoordeling van deze geloofwaardigheid niet alleen de beoordeling van de naar voren gebrachte feiten, maar ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat, behoort.

Zie onder meer: - *AbRS 23 juni 2005, 200409556/1, JV 2005, 315;*
- *AbRS 15 juni 2006, 200602132/1, JV 2006, 290.*

3.10 In het besluit van 31 oktober 2006 heeft de Staatssecretaris uitgebreid gemotiveerd dat en waarom van het asielrelaas van verweerder geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

3.11 De Staatssecretaris heeft blijkens de bestreden beschikking ingevolge het beleid onder C1/3.2.1 Vc (thans C14/3.1 Vc) en volgende de geloofwaardigheid van het relaas beoordeeld. Daarbij heeft de Staatssecretaris het realiteitsgehalte van de door verweerder aan die feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling staat te wachten beoordeeld en het realiteitsgehalte beoordeeld van de door verweerder weergegeven verklaringen van derden, welke derden veelal niet als objectieve bron kunnen worden aangemerkt.

3.12 Met betrekking tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de Staatssecretaris deze niet heeft uitgevoerd ingevolge het beleid onder C1/3.2.1 Vc (thans C14/3.1 Vc) en volgende. Dit betreft aldus een onjuiste lezing van de bestreden beschikking door de rechtbank. Op pagina 2 van het ingelaste voornemen is immers uitgebreid overwogen dat het individuele asielrelaas van verweerder positieve overtuigingskracht ontbeert, nu hij zijn vermoedens en hetgeen hij van derden heeft vernomen niet heeft geconcretiseerd en/of onderbouwd. Daarbij wordt gewezen op de omstandigheid dat verweerder, nadat een klant hem verzoekt een chassis- en motornummer uit een auto te

verwijderen, zelf de conclusie trekt dat die klant een terrorist van Al-Quaida of Ansar Al-Islam is die met die auto een aanslag wil plegen, zonder dat hij daarbij aangeeft waarop hij dit vermoeden baseert. De enkele stelling dat deze klant met regelmaat over geloofszaken sprak, kan niet worden gezien als een concrete onderbouwing van dit vermoeden. Ook de stelling van verweerder dat hij van zijn reisagent heeft vernomen dat bedoelde klant tot de terroristen zou behoren en hem zou willen inlijven, is niet nader onderbouwd of geconcretiseerd: verweerder weet niet waarop de reisagent dit baseert. Dat de meermalen genoemde klant na de weigering van verweerder het chassisnummer te verwijderen boos weg gaat en de volgende dag terugkeert naar de werkplaats van verweerder in het gezelschap van twee of drie andere personen, is onvoldoende om de geuite vermoedens plausibel te achten. Dit alles heeft de rechtbank miskend.

4. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 31 oktober 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 12 oktober 2007

Gemachtigde,

mr. E.F.P. Scheers, procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 779 4275
telefax 070 779 5315